

Miroslav Hedbávný

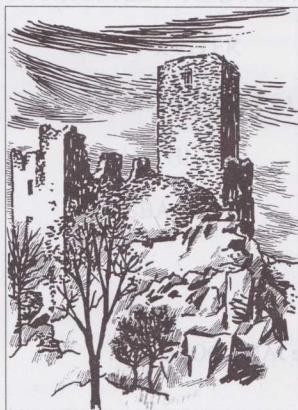
POVĚSTI TŘEBÍČSKA

Miroslav Hedbávný

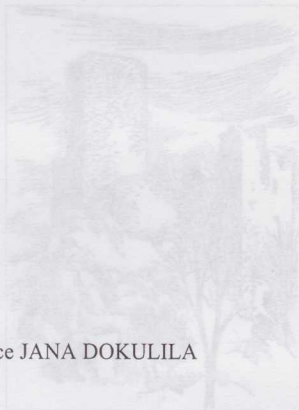
POVĚSTI
TŘEBÍČSKA

Akcent

Miroslav Hedbávný

POVĚSTI
TŘEBÍČSKA

Věnováno památce JANA DOKULILA

© Miroslav Hedbávný, 1997

Illustrations © Vlastimil Toman, 1997

Kamenná osada

Na území obce Kamenná leží pohromadě několik velkých žulových balvanů. Na jednom z nich jsou vidět dva malé dolíky, kterým tamní občané říkají „čertova ruka“.

Podle pověsti kdysi v obci žili dva bohatí sedláci, jeden lakomější než druhý. Neustále si záviděli, sočili na sebe a pořád vymýšleli, jakou neplechu tomu druhému provést. Jenže potrefený mu to vždycky oplatil, takže konec jejich soupeření byl kdesi v nedohlednu.

„Věděl bych, jak se dostat sousedovi na kobyliku,“ uvažoval jeden z kohoutů, Klát se jmenoval, „jenomže sám na to nestačím. V tom by mi musel pomoci sám čert.“

Vypadalo to, že čert na jeho slova čekal. Zčistajasna se před ním objevil v zeleném jako myslivec a bez dlouhého otálení nabídl překvapenému Klátovi své služby.

„Podívej, oba víme své. Já vím, co chceš provést sousedovi, ty zase víš, že bez mé pomoci to nepůjde. Dobrá, já tvé přání splním, s mou prací budeš spokojen. Ale ty se mi zato vlastní krví upíšeš, že si pro tebe mohu za devět let přijít!“

Klát se dlouho nerozmýšlel. Duši čertovi upsal a hned mu poručil: „Sousedovo pole ještě během následující noci poházíš ohromnými balvany, které nepůjdou odstranit! Už se těším, jak se bude ráno tvářit.“

„Dobrá, jak si přeješ,“ usmál se čert, „dřív než kohout zakokrhá, budu s dílem hotov. Abys ale neřekl, že tě šidím, tak když tvé přání nesplním, přidám ti ještě druhých devět let!“

Zachechtal se a byl ten tam.

Jenže Klát byl chlap všemi mastmi mazaný. Sotva čert zmizel, začal usilovně přemýšlet, jak na pekelníka vyvrát, a zaonačit to tak, aby úkol skoro celý splnil. Tím by získal dalších devět let.

Chvilí trvalo, než mu hlavou bleskl nápad. Večer chytil v kurníku kohouta, zavázal mu zobák a strčil kohouta do koše. Pak s ním šel na kopeček k lesu pozorovat čertovu práci.

Tu noc se nad krajem strhla ohromná bouře. Blesky křižující oblohu ozařovaly široké okolí a hromy burácely, až se lidé třásli strachem a říkali, že venku se snad žení čert. Ten však měl docela jiné starosti. V okolní krajině hledal velké balvany, aby je mohl odnést a hodit na pole Klátova souseda.

Balvanů přibývalo a sedlák si mnul radostí ruce, jak mu jeho plán vychází. V duchu už viděl sousedovo zděšení nad čertovou štědrou nadílkou, se kterou si nebude vědět rady. Už je to tak, tentokrát ho soused nepřetrumfne!

Bylo k ránu a čert se právě vracel od Budišova s posledním balvanem. Letěl, ale na určené místo nedoletěl. Klát totiž v pravou chvíli vyndal kohouta z koše, rozvázal mu zobák a pustil ho ven. Osvobozený kohout zatřepetal křídly a silně zakokrhál.

Když čert uslyšel kohoutí kokrhání, byl již téměř u cíle. Zlostně praštil balvanem o zem, až to zadunělo. Však v tom balvanu dodnes zůstal otisk jeho prstů. Ještě dřív, než zmizel, stačil na Kláta zařvat:

„Stejně si nemysli, žes nade mnou zvítězil. Nezapomeň, za osmáct let si pro tebe přijdu!“

Klát jako by neslyšel. Byl v tu chvíli rád, že na čertovi vyhrál deset let života a navíc ještě vyvedl sousedovi takový kousek.

Ráno byli lidé ohromeni spouští kolem osady. Těch balvanů, všude, kam jen pohlédli! Ale jak se tam balvany dostaly, to si nedovedli vysvětlit jinak než jako dílo ďáblovo. A kdo měl na tom zájem, to si vesničané snadno domysleli.

Brzy se v okolí začalo povídat, že osada je kamenná. To se brzy živilo a jméno Kamenná už obci zůstalo.

A co sedlák Klát? Ten sice dosáhl svého, ale lidé se mu raději vyhýbali. Léta ubíhala, a když uplynulo osmáct roků, Klát z obce zmizel neznámo kam. Nikdo ho nepostrádal.

Mnozí pak říkali, že ho nejspíš vzal čert.

MIROSLAV HEDBÁVNÝ
POVĚSTI TŘEBÍČSKA

Ilustrace Vlastimil Toman

Obálka a grafická úprava Evžen Navrátil

Pro Školský úřad Třebíč vydalo vydavatelství Akcent, Drahomír Rybníček

Energetiků 987/1, Třebíč, v roce 1997

Vytiskl Akcent, spol. s r.o., Třebíč

Vydání druhé, rozšířené (doplněné)

Pověsti, příběhy o tom, co se za dávných časů přihodilo, se uchovaly ze staletí do staletí ústním předáním. Někdy k nim vypravěči něco přidali, nebo něco zapomněli, zato však rádi přeháněli, aby vypravování bylo poutavější. Nejraději vyprávěli asi o tom, co se událo v blízkém okolí. Z jejich příběhů vždy vyzařovala hluboká láska k rodnému kraji. Proto také pověsti obohacují náš vztah k místům, kde žijeme - k domovu, jehož obraz nosíme v srdci, ať jsme kdekoli.

Čtenář najde v Pověstech Třebíčska 99 pověstí členěných do 13 kapitol. Druhé doplněné vydání s novými ilustracemi Vlastimila Tomana se stává nejúplnější sbírkou pověstí z nejrůznějších míst našeho okresu.